

DOMOKOS MÁRTON

Hotel Phaiak

Ezek a görögök. Csak a baj van velük. A héten is jöttek, előtte is. Abból a nagy fülű, göndör fajtából, akiket Ithákin, utcasarkokon lehet látni. Mintha strandpapucsos félmeztelen oszlopsorokat. Bokájuknál füge, olajbogyó, datolya. Beletúrnak, elnyammognak egyet, köpik a magot, ragad utána a kezük. Nem törlik le, majd a sós víz, az Égei. Csattognak vissza a ládákhöz, vizes nyomok a macskaköveken, felfelé. Vizes hátuk bronzból, ráragad a por. Ordibálnak. Hogy a füge, hogy az olajbogyó, hogy a datolya.

Ezek a görögök. Mindig ordibálnak. Hogy a törölköző, hogy a szobakulcs, hogy a légkondicionáló. Valami mindig nem jó. Mondom, ha a recepcióhoz érnek. Please, be quiet. Be quiet. Egyre erélyesebben. Nem figyelnek, kiordítják magukat az ajtón. És utána a csönd. Szieszta. Tőlük tanultam. A görögöktől. Lepilledek a heverőre. Rá-hajtja a fejét a negyven fok a mellkasomra. Teleszuszogom a pult mögötti hálókamrát. Nyáltavacszkákat képzek a zöld lepedőre, kockás párnahuzatra.

Ezek a görögök. Verik a csengőt, ököllel, felülök. Mindjárt jövök, persze, nem értik, ütik tovább. Ragad a szám széle, nem törölöm le. Lépdetek ki. Ordibálnak. Hogy a szobakulcs. Fejből tudom, melyik. Naponta háromszor adom ki és veszem vissza. Vizes nyomok a lépcsőn, felfelé. Sietek feltörölni. Mielőtt elesnek a németek meg a magyarok. Őket el sem tudom küldeni az anyjukba. Ülök a pult mögött. Szárad a lépcső. Besüt a nap, üvegajtó, délelőttönként takarítva. A görögök mindig összefogdossák. Még hiányoznak róla a tenyérynymok. Olvasok. Hagyott itt könyvet a szazon elején az egyik magyar. Valami vers, több száz oldal hosszú. Nem lehet érteni. Mi az, hogy phaiákok?

Ezek a kurva görögök. Megint ordibálnak. Így nem lehet olvasni. Direkt a sarki szobát adtam nekik oda, az van legtávolabb, de két emelet és nyolc fal távolságából is hallatszódhatnak. Hogy szakadna ki a torkuk. Félredobom a könyvet. Csesszék meg. Kimegyek a bejárat elé, rágyújtok. Uniós szabály, öt méteres körzet. Úgyse érdekel senkit. A macskaköves sétálóutca, ahova a szálloda néz, üres. Minden rendes ember úszik. Csak a kurva görögök ordítóznak itt.

Elmentek. Hajnalban még újra ráütöttek a csengőre. Fizettek. Az üvegajtót a tenyerükkel nyomták ki. Takaríthatom bazdmeg újra. Az egyik elharapott egy ordítást a küszöb fölött. Blabla Ithaka blabla. Jól van, csak menjetez már innen, félhangosan. Úgyse értik. Kikísértem őket. Rá akartam gyújtani. Talán hamarabb elmennek így. A dokk felé csoszogtak. Göndörön, ragadó kézzel és jókora fülekkel. Ordibálva.

Ezek a görögök. Csöndet hagynak hátra. Nyugalmat. A németek még nem ébredtek fel. A magyarok is alszanak. Ülök a pult mögött. Olvasok, de nem értem.

Mi az, hogy Ithaka.

Ezek a görögök.

Mindeközben a dal az angyalokról

Kihúzom a porszívót a konnektorból. Mindhárom szoba szőnyege, sőt a folyosón levő hosszú szőrű perzsa is tiszta. A polcokon, a szekrényeken letakarítva a por, még a vendégszobában is, pedig ott sötétek a bútorok, és már egy perccel a bútorápoló szétkenése után meglátszanak a levegőben lebegő apró kis szöszök. A délelőttöt létrán és székeken állva az ablakok lepucolásával töltöttem. Megöntöztem a növényeket, amik a szekrények tetején várnak valami fényt, esőt. Még a kaktuszt is. Érezze néhanapján a törődést. Ahogy a víz a tüskéi alá folyt, a zöldje telítettebb, mélyebb árnyalatú lett. A konyhában, a radiátor csöve mellett lógó, már egészen kiszáradt levendulaszálakról lemorzszoltam pár virágot, az asztali fatáliban levő narancshéj és fahéj mellé, töltsse ki az illatuk az egész szobát. A porrá dörzsölt növény színe a frissen felrakott függönyön, habár halványabban, ennek ellenére hatékonyan szűri a fákön megülő havon megtörő napfény agresszív szikráit. Csak a majdnem két méter hosszú, nehéz drapéria felcsíptetése után rakom vissza az üvegre a papírból kivágott három királyokat, pásztorokat, József, Mária, Kisjézus alakot. Fontos már az ünnepi hangulat. Izzókat nem rakunk ki sosem.

Magnó szól, serceges. Jól esik, hogy nem tiszta a hangja. Mintha apró szemű esőn vagy havon keresztül néznénk félig megvilágított templomtornyokat. Az angyalokról énekelnek. Szőke, barna, fekete hajú kisfiúknak képzelem őket. Az egyik épp itt van mellettem. Mézeskalácsokat szaggatunk. Fenyőfa, csillag, külön nyolcágú nagy és kicsi hullócsillag, hold. Aztán előkerülnek autó, emberke és állat alakúak is. Játsszik a nyers tésztával. Gyúri, nyújtja, gyúri újra. Néha óvatosan a szájába temet kisebb darabokat. Örül, mert azt hiszi, nem láttam meg. Nem szólok rá, nevetek. A magnóban angyalokról énekelnek. Megölelem az egyiket, szőke, barna, fekete hajú kisfiú. Hasamhoz szorítva a kicsi feje. Simogatom. Puha a bőre és fehér. Nézek ki az ablakon. A hó már nincs ereje teljében, narancssárga, festi rá a nap. Eltűri, nem tud mit tenni, vékony és gyenge. Elhúzom a függönyöket, a levendulaszínűeket a nagyszobában.

Kész van már, megsült, kérdezi újra tejízű hangján. Szájában mézeskalács, az első elkészült adagból, az már kellően kihűlt. Nem rakunk rá díszítést felvert tojásból. Majd a karácsonyiakra. Kinyitom a süttőt résnyire, belenézek. Kicsap valami ide nem illő, nyári vagy sivatagi, mediterrán. Becsukom a szemem egy pillanatra, ne érje a

hirtelen meleg. Bent, egymás mellett az autó, a csillag, a fenyőfa. Pirulnak. Megjön hozzá az étvágy. Látom, megtanultam a régi családi tapasztalatot az anyámtól, aki az övétől, hogy nyers még belül. De ugye kész lesznek, mire megjön, valami aggodás a mézeskalács morzsái között. Leguggolok hozzá, hagyom, hogy átöleljen, szorít, milyen kis erős, somolygok. A magnóban újra ugyanaz a dal a kisfiúkról, angyaloknak képzelem el őket. Nevetnek.

A fák tetején odaszáradt bútorápoló a porhó. Majd a reggeli, délelőtti szél, a magasabb kisfiúk, szőke, barna, fekete hajúak lerázzák. Porcukor hókiflin, vagy apró kókuszreszelék a rumos csokigolyóra. Tányéron elrendezve már mind. Magasra tornyozva, amennyire csak lehet. Sorakoznak a kis kúpok a konyhapulton. Az asztalt már az étkezéslet foglalja el, az ünnepi, zománcozott, aranyozott szélű és díszes evőeszközök. Most még szalvéta is ki van készítve, igazán téli hangulat, piros és zöld alapon, fehér cikkcakk, csík, egyenes és hópehely. Tiszta giccs, nem tetszenek. De ezeknek a hónapoknak ez a védjegye. A pulton hűlő sütemény, forralt bor, benne szegfűszegek, bár én eltekintenék ettől is. A kis angyaloknak, kisfiúkként képzelem el őket, forrócsoki. Csak ki ne hűljön, teszem rá az edényre a fedőt.

Siethetnél, várunk. Az ünneplés, bárki is az ünnepelet, jelen esetben én, nem kezdődhet el, amíg nem teljes a család. Már hiába okolom a havat, gyenge indok, a cipőtálpnál nem vastagabb a réteg, holnapra elolvad, meleg felhős éjszaka ígérkezik. A magnón újra az angyalokról énekelnek. Őlel, átfogja derekam, ünnepi ruhámat a szőke, barna, fekete hajú kisfiú. Mikor jön már, kérdezi nem először. Egyre kevésbé biztos abban, hogy tudom a választ. Látom rajta. És én is bizonytalan vagyok, egy kisangyal, és mint ilyen, megérzi. Szinte sír, ahogy tejhangon kérdez, hol van már. Nem tudok rá válaszolni. Hol vagy már, tényleg.

Adtam neki mézeskalácsot, autóformájút, kevésbé sír. Nem eheti meg az egész tálát, ez már a harmadik. Meddig várassam még, mikor jössz. Látom a kis angyalarcot a kétségbeesést. Minden sütemény után elismétlem, nem, nincsen bajod, mindjárt megérkezel, csak a munka, a túlóra, tudod, még ilyenkor is. Én is kételkedek ebben. Ő kisangyal, megérzi ezt. A fákról még most, az este lerázta valami légmozgás az odaszáradt bútorápolót, hókifliről a porcukrot leszuszogta, kókuszgolyóról a reszeléket. Látom az arcán, már nem hiszi el, hogy ma megjössz. Rajzot hoz, le van tépve belőle egy darab, így csak én vagyok rajta és egy kisangyal, mint amiről a magnóban énekelnek újra, szőke, barna, fekete hajú. Azt mondja, így jobban tetszik neki. És hogy ajándék. Könnyezek és ölelek is. Kicsi karjai a derekam körül. Milyen kis erős. Azt mondja, jövőre jobban fog sikerülni, megoldja majd, ne aggódjak. Látom rajta, a helyedbe lép, viseli a felelősségedet, amit te sosem bírtál, nem akartad. Hamar nő fel. Mosolygok, mintha félrenyeltem volna egy szegfűszeget a forralt borból. Szúr. Ma már ne gyere.

Később megtudtam, a rajz letépett részén nem te voltál rajta. Tálca sütemény. Ő kisangyal, megérezte előre, hogy te nem, de nem akarta, hogy ezt tudjuk.